

Introit: *Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků.“ Čtyřicet starců, sedících na svých trůnech před Bohem, padlo na kolena, klaněli se Bohu a volali: „Dobrořečíme tobě, Pane Bože všemohoucí, který jsi a kterým byl, že ses chopil veliké moci, která ti náleží, a ujal ses vlády. (Zjevení 11, 15-17)*

Píseň 353

Modlitba

Čtení: Skutky 1, 1-14

Píseň 671

text kázání: Jan 8, 23-36

Bratři a sestry,

ve čtvrtek se několik z nás sešlo nahoře U křížku, abychom si připomenuli Nanebevstoupení Pána Ježíše. Od té doby, kdy Pán vstoupil na nebe, uplynulo bezmála 2000 let. Tak dlouho trvá vláda Ježíše Krista. A je to vlastně jediná vláda, která nikdy nepadla a neskončila. A tak jako generace křesťanů před námi, můžeme i my dnes vyznávat nebo zpívat, že **Pán sedí při Otci, po Jeho pravici**. Bůh Otec vzkríšeného Ježíše vyvýšil a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Tak to čteme v listu Efezským 1, 20-21. Pán Ježíš je tedy vyvýšený nade vše! Král králů a Pán pánů.

Je to pro nás, milí přátelé, ale uklidňující a povzbuzující zpráva? A je to třeba taky uklidňující zpráva pro Izraelce, kteří v těchto dnech čelí raketovým útokům? A je to dobrá zpráva pro ty, kteří už nevěří ve spravedlnost? A pro ty, kteří ztratili své blízké? A jak na takovou zprávu, že Kristus vládne v nebesích a nade vším, reagují mnozí nevěřící? *Kdyby byl Bůh, kdyby tomu vládl, tak by nedopustil to mnohé zlé...* Nebo někdo jiný by řekl, že *se to Bohu vymklo z ruky*. A jiný by zase mohl říct, že *Pán si tam sedí ve výšinách a nic ho zde nezajímá, protože s tím zlem nic nedělá...* Opravdu se to Bohu vymklo z ruky? A opravdu Pána nic nezajímá? A opravdu nic s tím nedělá?

Je potřeba si, milí přátelé, uvědomit, že tento svět spěje k zániku. Tento svět Boha odmítl. Tento svět se Bohu vzpírá. Tento svět volí život bez Boha, nezávislost, vlastní pravdu, mnozí volí cestu zla v různé podobě. A my všichni jsme součástí tohoto světa. Tak jak říká Pán Ježíš: **„Vy jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.“** To je první velké poznání. Ty i já jsme z tohoto světa a tento svět spěje k zániku. Protože ten, kdo odmítá Boha, odmítá život. Pán Ježíš to na tomto místě evangelia říká poměrně jasně a tvrdě: **Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších**. Kdyby těmito slovy Pán Ježíš skončil svoji promluvu, pak bych dal za pravdu těm, kteří říkají, sedí tam někde na výšinách a my jsme mu lhostejní. Jenže Pán Ježíš není ten, který by to s člověkem skoncoval. *Jsi zdola, tedy zemřeš ve svých hříších*. Nikoliv. Pán Ježíš přece přišel, aby nás zbavil hříchu a přivedl k životu. Aby nás zdola, tedy z hříchu a smrti, vytáhl k sobě nahoru! Jenže je k tomu potřebí právě to, co ve své promluvě říká dále: **Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších**. Jestliže neuvěříš, že já jsem jediný Spasitel světa a jediný tvůj Zachránce, zemřeš ve svých hříších! Víte, dnes se i do církve různí „veleapoštolové“ snaží vmísit cizí a falešné nauky. Jako že je např. více cest, jak se dobrat spasení. Není a nebude! Pán Ježíš říká: **„Já jsem ta cesta, pravda i život!“** Není žádné jiné cesty ke spáse než skrze víru v Ježíše Krista. A kdo říká něco jiného, ten je lhář a bludař. Takové neposlouchejme! Všechny ostatní nabízené cesty totiž znamenají: **Zemřete ve svých hříších! Spějete k zániku!** A to je závažné! Nezamtlujme a nezakryvejme cestu pravdy těm, kteří bloudí. A ten, kdo říká něco jiného, nebere vlastně vážně Boží slovo. Nebere vážně, co říká sám Pán Ježíš. A v tom je právě ten zakopaný pes.

Ten, který nebere vážně Kristovo slovo, nebere vážně ani samotného Krista. Tomu nic neprospěje, že **Pán Ježíš je usazen na trůnu vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva**. Pro toho to není a nemůže být potěšující a uklidňující zpráva. Takový totiž **zemře ve svých hříších**, jak říká Pán. Potěšující zprávou a jistotou se to ale stane tomu, kdo Pána Ježíše vyvýší ve svém životě. Jak říká dále Pán Ježíš: **„Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, že já jsem to a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec.** Co zde Pán Ježíš vlastně říká? Teprve tehdy až bude ve tvém životě Pán Ježíš tím skutečně vyvýšeným Králem a Pánem, tak teprve tehdy začneš poznávat ten pravý život v Kristu. Jestliže v nebi je Pán postaven nad všechny vlády, panstva, nad všechny mocnosti a síly, pak si sám odpověz, kde je ve tvém životě postaven Kristus? Kdo skutečně vládne tvému životu? Je to opravdu Kristus? Anebo jsi to ty sám? Nebo někdo jiný, či něco jiného? Víte, problém dnešního vlažného křesťanstva spočívá právě v tom, že chceme od Pána dostávat sílu, požehnání, vysvobození a uzdravení, potěšení. Ale už se Ho neptáme, **co chceš, Pane, abych dnes vykonal? Kde mám dnes šířit tvé světlo? Mluv, Panovníku můj, tvůj služebník slyší!** Místo toho, aby v našich životech byl vyvýšen Kristus, aby byl Králem našich životů, tak je to mnohdy přesně

naopak. Kraluji si já sám sobě, já se rozhoduji podle sebe a neptám se na Boží vůli, a ty Pane, ty, mi, prosím, požehej. Jak to máš tedy ve svém životě ty sám? Je Pán Ježíš tvůj sluha a ty král? Anebo je opravdu vyvýšeným Králem ve tvém životě Pán Ježíš a ty služebník věrný a pravý? Na to si odpověz každý sám, kde je tvé srdce a co v něm vlastně máš. A víte, když zpíváme, **vyvyšuji tebe, Pane, nad svým životem**, to ještě neznamená, že tomu tak v našich životech opravdu je. Není to přece o jednom okamžiku, teď ti, Pane, zpívám, teď tě vyvyšuji, další neděli se mi možná ale nebude chtít. O tom to není. Je to o tom, jak to máme nastavené v srdci na celý život. Je tedy tvůj životní postoj Kristus na prvním místě? Anebo je postavený níže? Je něco důležitějšího, než Pán? Je někdo nebo něco, co posloucháš víc, než Pánovo slovo? A není třeba něco, čemu jsi vlastně otrokem? Dáváš se vést Duchem svatým, Duchem pokory, anebo tebou hýbe vzpoura a rebelie?

Pán Ježíš dále v evangeliu ukazuje, jak Ho máme ve svých životech vyvýšit: **„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Zůstat v Jeho slově znamená vzít jeho slovo vážně a podle něho i jednat a žít. Nic k tomu slovu nepřidávat, nic z něho neubírat. Ani ho neohýbat tak, abych obhájil své hříšné jednání. Naopak zůstat v Jeho slovu, mít Ho v srdci, sytit se jím, rozjímat nad ním, to je cestou k životu, k uzdravení, k vysvobození. Ten výrok Pána Ježíše totiž pokračuje. On říká: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“** V naší zemi máme už 30 let svobodu a všichni můžeme říct, že jsme svobodní. Je to tak? Můžeme se domnívat, že pro nás ten verš neplatí. Stejně tak se domnívali Izraelci, kteří na to Pánu Ježíši argumentovali: **„Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“** Pán Ježíš zde ale nemluví o vnější nesvobodě, ale o vnitřním otroctví: **„Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.“** Jak to tedy máme my sami? Jsme vysvobozeni Kristem, anebo vnímáme, že se nemůžeme něčeho zbavit? Vládne nám Kristus, Král pokoje, anebo naše tělo a náš neklid? Když řeknete alkoholikovi, že je závislý, tak řekne, že může kdykoliv přestat. A přitom to není pravda. Žije ve lži. A pokud on sám si nepřizná, že je otrokem alkoholu, tam nikdy nebude z této závislosti vysvobozen. Pokud si to ale uvědomí a přizná si pravdu o sobě, tak začne hledat pomoc, pak je zde šance k nápravě. Proč ten příklad říkám? Protože mnohý člověk si myslí, že je slušný, že nedělá nic špatného. Má o sobě dobré mínění, a proto si nemyslí, že by potřeboval Krista a jeho odpuštění. Podle Božího slova jde ale do zatracení! Podobně uvažovali i ti Izraelci. Vždyť oni jsou přece potomci Abrahamovými. Na to jsou náležitě hrdí. My jsme přece ten Boží lid. Naši předci byli věřící, my jsme taky tak nějak, hlásíme se k této tradici, a proto bychom přece měli mít nebe zajištěné. A co dnes? My jsme potomci silně věřící rodiny, my jsme taky evangelíci, a to přece stačí ke spasení, nebo ne? Jak můžeš říkat, že něčemu otročíme? Otroctví hříchu, které přivede k věčné smrti, není na první pohled vidět. Hřích oslepuje a vede po bludných cestách. A má zaslepené oči každý, kdo si myslí, že nepotřebuje Krista, anebo že jsou i jiné cesty, jak být spasen.

Na druhou stranu ten, který ví, že je otrokem hříchu a že mu nepomůže nic jiného než Kristova milost, tak pouze ten může zakusit, co znamená, když Pán Ježíš řekne: **Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.** K tomu je ale potřeba vzít slovo Boží vážně a vyvýšit ve svém životě Pána Ježíše nade všechno. Teprve když bude v našich životech králem a prioritou číslo 1, a tehdy když budeme jednat podle Jeho slova, pak můžeme zakoušet tuto svobodu, která přichází skrze moc Ducha svatého. Učedníci, když odcházeli z Olivové hory, když byl Pán od nich vzat, tak poslechli, co jim Pán Ježíš řekl: **„Neodcházejte z Jeruzaléma, dokud se nenaplní Otcovo zaslíbení! Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“** A dále jim řekl: **„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“** Tuto moc z výsosti Pán zaslubuje a dává i dnes. Každému, kdo vyvyšuje Pána Ježíše nad svým životem a každému, kdo bere i jeho slovo vážně. Pán nás povolává jako své svědky a chce nás vystrojít Duchem svatým. Zůstaňme tedy u Krista, poslušni jeho slovu a očekávejme na moc Ducha svatého. Bez něho to totiž moc nepůjde. Amen.

Modlitba píseň 355

Slovo posláni: Zjevení 19, 5-9

Požeňání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň 485